

men gaandeweg die geweldige beweging — die waarlijk al wonder genoeg was — toe gaan schrijven aan één man, die niet alleen de schoone slaapster in het bosch gewèkt heeft, maar heel het terrein van het leven voor haar zou veroverd hebben, en haar als Koningin op den troon zou hebben achtergelaten.

Héél het terrein van het leven, — want dat herboren Calvinisme was een slok-op, die letterlijk alles voor zich opeischte : de kerk, de zending, de christelijke barmhartigheid, de pers, de politiek, de lagere school, de Hoogere Burgerscholen, de Gymnasia, de Universiteit zelfs, allerlei vereenigingsleven, enz. Te veel om op te noemen. Niets menschelijksch was dit herlevend Calvinisme vreemd. Als een groote veroveraar is het er op uitgetogen om al zijn „verloren land” weder in bezit te nemen. En het is daarin in betrekkelijk korten tijd wonderwel geslaagd.

En dat alles zou, volgens onze legende, één man gedaan hebben, Dr. Abraham Kuypcr van naam ; predikant, Kamerlid, organisator en leider van zijn partij, redacteur van twee bladen — n.b. het eene politiek en het ander kerkelijk — hoogleeraar — nog wel in twee faculteiten : de theologische en de litterarische —, minister, schrijver van ruim tweehonderd (!?) boeken, redenaar van singuliere gaven.

En zoo iemand zou bestaan hebben in een tijd van algemeene zenuwverslapping, waarin keer op keer menschen wegens overwerking instortten, zelfs ten grave daalden.

Een sterk man zelfs, die, laten we zeggen, een jaar, zulk bovenmenschelijk werken zou hebben moeten volhouden, zou er natuurlijk aan bezweken zijn.

Maar neen. Deze Dr. Kuypcr werkt dóór tot zijn tachtigste jaar, en viert, nog gezond en frisch, en midden in zijn arbeid, zijn achtste kroonjaar.

In de historie zou zoo iets onmogelijk zijn. In de legende gaat zoo iets van een leien dakje. Ook dit : men zou voor al dat werk natuurlijk ook de meest uiteenloopende eigenschappen en talenten moeten heb-